

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.,** se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2009, č. j. BUR/83/2009, sp. zn. 2009/1148/vos/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2010, č. j. 10 A 5/2010 - 63,

takto:

I. V řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2010, č. j. 10 A 5/2010 - 63, **se pokračuje**.

II. Rozsudek Městského soudu v Praze dne 22. 4. 2010, č. j. 10 A 5/2010 - 63, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 11. 2009 ve věci sp. zn. 2009/1148/vos/FTV žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 400 000 Kč za porušení povinností podle § 32 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, (dále jen „zákon o vysílání“). Tohoto porušení se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 16. 3. 2008 od 14.20 hodin na programu Prima televize odvysílala pořad „Nejúžasnější videa světa II“, který obsahoval drastické, detailní, několikrát opakované a dlouhotrvající záběry skutečných událostí, doprovázené komentáři nadšenými či lehce zklamanými, které jsou způsobilé ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, čímž došlo k porušení povinnosti nezařazovat v době od

6.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Konkrétně je pořad složen z řady příspěvků, které tematicky zaznamenávají nebezpečné situace s bezprostředním ohrožením života (např. záznam turnaje středoškoláků v zápase, při němž si jeden ze zápasníků zlomí paži pod vahou soupeře, paže se protáčí dozadu a dle komentátora se zápasníkovi utrhly všechny šlachy a vazy, reportáž ze zápasu amerického fotbalu, která zobrazuje surovou bitku mezi diváky, strkanice, údery a kopy do obličeje, reportáž z automobilových závodů, kde je zachycena hromadná nehoda, při níž jedno z havarovaných vozidel vzplane, a to včetně řidiče, reportáž ze závodů rodea, kdy je jezdec smýkán býkem po aréně, býk poskakuje po jeho trupu a hlavě, atd.).

[2] Proti tomuto rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou k Městskému soudu v Praze. Mimo jiné zde namítala, že žalovaná postupovala v rozporu s § 59 odst. 1 a 3 zákona o vysílání, tj. neupozornila žalobkyni na porušení zákonné povinnosti, nedostatečně popsala a vyhodnotila jednotlivé složky správního deliktu (především není zřejmé, z čeho žalovaná usuzuje, že některé scény jsou způsobilé ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých, a jak), a postupovala v rozporu se zásadami správního trestání, zejména neuplatnila absorpční zásadu při ukládání sankce za porušení zákona.

[3] Městský soud v Praze žalobu zamítl. Ve vztahu k upozornění podle § 59 odst. 1 a 3 zákona o vysílání městský soud uvedl, že žalobkyně byla na porušení této povinnosti upozorněna opakovaně, přičemž se nemusí jednat o upozornění na totožný či typově shodný pořad či na typově shodné jednání či skutek, ale postačuje pouze upozornění na porušení zákonem uložené povinnosti.

Pokud jde o popis skutku a jednotlivých složek správního deliktu, uvedl městský soud, že z výroku je dostatečně zřejmé, o jaký pořad se jednalo a v jakém skutku je spatřováno porušení povinnosti stanovené zákonem. Podle městského soudu nemusí být ve výroku obsažen přímo popis „závadných scén“, ale postačí určení pořadu a charakteru scén v něm obsažených, aby bylo zřejmé, proč byl provozovatel vysílání postižen. Městský soud nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že nedostatečný popis jednotlivých složek správního deliktu znamená zásah do její právní jistoty, neboť si do budoucna nebude vědoma, která prezentace je již v rozporu se zákonem. Městský soud v této souvislosti uvedl, že sankce byla uložena za odvysílání konkrétního pořadu a žalobkyně si tedy musí být jista tím, jaká prezentace je či není přijatelná. Popis skutku je nezaměnitelný, žalovaná rovněž popsala, jak došlo k naplnění ohrožovacího následku jako znaku skutkové podstaty a popsala příčinnou souvislost mezi skutkovým dějem a ohrožovacím následkem. Žalovaná podle městského soudu rovněž dostatečně odůvodnila, proč jsou některé scény způsobilé ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých; v této souvislosti městský soud poukázal na to, že žalovaná tento aspekt posoudila v rámci své správní úvahy při posuzování samotného odvysílaného pořadu a po jeho zhlédnutí. Tento závěr žalované pak podle městského soudu nevybočuje z mezí správního uvážení, jež je žalované svěřeno.

Městský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, podle které žalovaná při ukládání pokuty porušila absorpční zásadu, když pouze sečetla pokuty, které byly žalobkyni původně uloženy (před zrušujícím rozsudkem městského soudu a před spojením obou věcí v navazujícím správním řízení – pozn. NSS) a uložila žalobkyni pokutu v souhrnné výši 400 000 Kč. Městský soud v této souvislosti uvedl, že samo tvrzení, že by žalovaná takto

postupovala, nestačí pro závěr o tom, že se tak skutečně stalo. Žalobce své tvrzení navíc opírá pouze o to, že součet původně uložených pokut je stejný jako nově uložená pokuta.

[4] Proti tomuto rozsudku brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností. Stěžovatelka zde jednak namítá, že žalovaná v napadeném správním rozhodnutí neuvedla ve výčtu předchozích upozornění podle § 59 odst. 1 a 3 zákona o vysílání takové rozhodnutí, které by časově a věcně souviselo s jednáním vytýkaným v posuzovaném případě. Takový postup žalované je podle stěžovatelky nezákonný a v rozporu se zákonem je rovněž závěr městského soudu, že takové upozornění bez časové a věcné souvislosti je dostačující.

[5] Dále stěžovatelka trvá na tom, že žalovaná při ukládání sankce pouze sečetla výše původně uložených pokut a porušila tak absorpční zásadu. Vzhledem k tomu, že v původním rozhodnutí o správním deliktu byla za přísněji trestaný správní delikt uložena pokuta ve výši 200 000 Kč, pak v rámci úhrnného trestu v napadeném správním rozhodnutí měla být stěžovatelce uložena pokuta právě v této výši.

[6] Stěžovatelka má rovněž za to, že napadený rozsudek městského soudu trpí nepřezkoumatelností. Stěžovatelka jednak tvrdí, že se městský soud vůbec nevypořádal s žalobní námitkou, podle níž nebyl v oznámení o zahájení správního řízení přesně vymezen jeho předmět. Dále stěžovatelka svou námitku nepřezkoumatelnosti odůvodňuje odkazem na některé pasáže rozsudku městského soudu, které shledává vnitřně rozpornými, či nesrozumitelnými. Vnitřně rozpornými stěžovatelka shledala reakce krajského soudu na dvě z námitek žalobkyně. Zatímco k tvrzení žalobkyně, že žalovaná opřela své rozhodnutí pouze o okolnosti svědčící v neprospěch žalobce, městský soud uvedl, že „*pokud k porušení zákona v daném případě došlo tím, že pořad obsahoval záběry, které vysílány být neměly, pak na tom rozhodně* (...) *nemůže nic změnit skutečnost, že krom zákon porušujících sekvencí pořad obsahoval i scény, které zákon neporušovaly*“ (str. 10 napadeného rozsudku), k námitce týkající se nedostatečného popisu jednotlivých složek správního deliktu uvedl, že „*správní sankce byla uložena za odvysílání konkrétního pořadu s názvem Nejúžasnější videa světa II, a tedy obava žalobce, že si nebude zcela jist tím, jakou prezentaci a jakého druhu chování běžně dětem je či není přijatelná, zde nemůže mít žádné opodstatnění*“. Stěžovatelka má za to, že nemůže zároveň platit, že 1) o uložení pokuty může být rozhodnuto na základě několika izolovaných scén bez ohledu na jejich kontext a že 2) nedostatečný popis jednotlivých složek správního deliktu je irelevantní, neboť správní sankce je ukládána za odvysílání pořadu, nikoli za odvysílání závadných sekvencí.

[7] Za nesrozumitelné pak stěžovatelka považuje odůvodnění rozsudku městského soudu vztahující se k námitce, že není zřejmé, z čeho žalovaná dovodila, že popsané scény jsou způsobilé ohrozit psychický vývoj dětí. Městský soud v této souvislosti uvedl, že taková námitka „*není důvodná, neboť takové posouzení a správní úvaha o takovém závěru přísluší právě Radě jako orgánu, který je nadán pravomocí dbát na dodržování zákona, přičemž do okruhu věcí, jimiž je Rada oprávněna se zabývat a posuzovat patří právě mimo jiné posouzení, zda konkrétní pořad je způsobilý ohrozit psychický vývoj dětí a mládeže. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaná posuzovala předmětný pořad způsobem, který by obsahoval prvky libovůle, vybočení z obvyklých kriterií možné správní úvahy či jinak nezákonně.*“

[8] Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná odkázala na judikaturu Městského soudu v Praze týkající se splnění povinnosti podle § 59 odst. 1 a 3 zákona o vysílání, konkrétně na rozsudek č. j. 6 Ca 333/2008 a sp. zn. 6 A 124/2010, z nichž vyplývá, že je důležité provozovatele vysílání upozornit na porušení „*téže povinnosti stanovené zákonem a nikoliv v časové souvislosti*“ a že zde „*musí být dána alespoň rámcová věcná souvislost, která však již do značné míry vyplývá ze samotného významového rámce skutkové podstaty správního deliktu*“.

[9] Ze spisového materiálu a své úřední činnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno poté, co žalovaná usnesením ze dne 20. 10. 2009, č. j. vos/7356/09, spojila správní řízení sp. zn. 2008/615/vos/FTV vedené se žalobkyní pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání se správním řízením vedeným se žalobkyní pod sp. zn. 2008/614/vos/FTV pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Společné správní řízení pak žalovaná nadále vedla pod sp. zn. 2009/1148/vos/FTV – tedy spisovou značkou, pod níž bylo vydáno nyní napadené správní rozhodnutí.

Ze správního spisu a z vyjádření stěžovatelky ze dne 30. 3. 2011 pak rovněž vyplynulo, že rozhodnutí ve věcech sp. zn. 2008/614/vos/FTV a sp. zn. 2008/615/vos/FTV vydala žalovaná dne 18. 2. 2009. Každým z nich uložila stěžovatelce pokutu ve výši 200 000 Kč. Proti těmto rozhodnutím brojila stěžovatelka žalobou, na jejímž základě Městský soud v Praze obě rozhodnutí žalované s poukazem na chybně provedené dokazování zrušil (rozsudky ze dne 25. 8. 2009 a 4. 9. 2009). Ze správního spisu pak vyplývá, že následný postup žalované se odehrával na základě doporučení jejího analytického odboru, podle kterého měla žalovaná 1) podat kasační stížnost proti rozsudku městského soudu, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí pod sp. zn. 2008/614/vos/FTV, 2) nikoli však proti tomu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí vydané pod sp. zn. 2008/615/vos/FTV a rovněž 3) jí bylo doporučeno spojit řízení sp. zn. 2008/614/vos/FTV a sp. zn. 2008/615/vos/FTV. Žalovaná tak učinila a výsledné řízení vedla pod sp. zn. 2009/1148/vos/FTV, v němž stěžovatelce uložila pokutu ve výši 400 000 Kč. Žalobu proti tomuto rozhodnutí městský soud zamítl rozsudkem ze dne 22. 4. 2010, jehož přezkoumání je předmětem nyní předložené kasační stížnosti (podané dne 30. 6. 2010). Kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované sp. zn. 2008/614/vos/FTV, však Nejvyšší správní soud v mezidobí vyhověl a rozsudek městského soudu ze dne 25. 8. 2009 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. U městského soudu byla tato věc vedena pod sp. zn. 10 A 292/2010 a dne 13. 6. 2012 městský soud rozhodl tak, že rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2009, sp. zn. 2008/614/vos/FTV, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[10] Poté, co Nejvyšší správní soud zhodnotil, že kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti, přistoupil k jejímu věcnému posouzení v rozsahu stěžovatelkou uváděných kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl závěru, že je důvodná.

K výroku I. tohoto rozsudku

[11] Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 27. 7. 2011, č. j. 6 As 3/2011 - 114, o přerušení řízení o kasační stížnosti podle § 48 odst. 2 písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném do 31. 12. 2011. Stalo se tak z důvodu, že pro posouzení nyní předložené kasační stížnosti bylo klíčové konečné rozhodnutí městského soudu ve věci sp. zn. 10 A 292/2010 o žalobě proti rozhodnutí žalované ve věci sp. zn. 2008/614/vos/FTV. V dané době totiž existovala dvě odlišná správní rozhodnutí o uložení pokuty pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání odvysíláním pořadu „Nejúžasnější videa světa II“ shora uvedeného data a času na programu Prima televize (jedno pod sp. zn. 2008/614/vos/FTV a druhé pod sp. zn. 2009/1148/vos/FTV). Na výsledku řízení sp. zn. 10 A 292/2010 před městským soudem tedy záleželo zda, bude tento stav pokračovat i nadále, či zda bude rozhodnutí žalované sp. zn. 2008/614/vos/FTV zrušeno a nadále bude ve vztahu k popsanému skutku existovat pouze jedno správní rozhodnutí. Městský soud nicméně řízení vedené pod sp. zn. 10 A 292/2010 dne 30. 6. 2011 přerušil, neboť jeho předmětem byla otázka, která byla předložena k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 57/2010.

[12] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu o této otázce rozhodl usnesením ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, a městský soud tedy pokračoval v řízení pod sp. zn. 10 A 292/2010, v němž dne 13. 6. 2012 rozhodl tak, že rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2009, sp. zn. 2008/614/vos/FTV, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[13] Podle § 48 odst. 5 s. ř. s. po odpadnutí překážky předseda senátu i bez návrhu usnesením vysloví, že se v řízení pokračuje. Vzhledem k tomu, že městský soud dne 13. 6. 2012 vydal rozhodnutí, které bylo pro posouzení této kasační stížnosti klíčové, rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 48 odst. 5 s. ř. s. tak, že se v řízení o kasační stížnosti žalobkyně podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2010, č. j. 10 A 5/2010 - 63, pokračuje.

K výroku II. tohoto rozsudku

[14] Nejvyšší správní soud nejdříve přistoupil k posouzení námitek týkajících nepřezkoumatelnosti napadeného soudního rozhodnutí.

[15] Na úvod se Nejvyšší správní soud zabýval tvrzením stěžovatelky, že se městský soud opomněl vypořádat s žalobní námitkou, podle níž nebyl v oznámení o zahájení správního řízení přesně vymezen jeho předmět. Zdejší soud ověřil, že stěžovatelka tuto námitku v žalobě skutečně vznesla, přičemž ji v textu uvedla srozumitelně a přehledně (v samostatném odstavci a částečně i tučným fontem), a že se městský soud k této námitce v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nevyjádřil. Krajské soudy jsou přitom povinny vypořádat se v rozhodnutí o žalobě se všemi žalobními námitkami (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Afs 73/2007 - 107 ze dne 28. 7. 2009 a nález Ústavního soudu ČR ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08). Zamítne-li tedy soud žalobu, přičemž se některou z námitek opomene zabývat, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], byť by Nejvyšší správní soud mohl sám spolehlivě posoudit důvodnost námitky podle obsahu spisu.

[16] Přestože vypořádání této kasační námitky již postačuje pro závěr o dalším procesním postupu ve věci, zabýval se zdejší soud alespoň stručně i dalšími kasačními námitkami stěžovatelky.

[17] Pokud jde o stěžovatelkou tvrzenou vnitřní rozpornost závěrů městského soudu (citace konkrétních závěrů je uvedena v bodě [6] tohoto rozsudku), má zdejší soud za to, že předmětné pasáže rozsudku, které jsou stěžovatelkou citovány v kasační stížnosti, jsou vytrženy z kontextu napadeného rozsudku, a že způsob, jakým je stěžovatelka staví vedle sebe za účelem jejich srovnání, je z její strany účelový. Stěžovatelka tímto způsobem poukazuje na pasáže rozsudku městského soudu vztahující se ke dvěma zcela odlišným námitkám, zobecňuje je a vnitřní rozpornost napadeného rozsudku dovozuje právě z takto zobecněných závěrů. Přitom skutečnost, že rozhodnutí žalované o uložení sankce za porušení zákona o vysílání není nijak diskvalifikováno tím, že žalovaná nebrala rovněž v potaz scény pořadu, které jsou se zákonem v souladu a které jsou tak „ve prospěch" stěžovatelky (jak v této pasáži uvedl městský soud) neznamená, že se žalovaná při ukládání pokuty měla izolovaně zabývat jednotlivými scénami, bez uvážení kontextu celého pořadu (jak z toho dovozuje stěžovatelka). Nejvyšší správní soud tedy námitce stěžovatelky o vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku nepřisvědčil.

[18] Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou ani námitku o nesrozumitelnosti pasáže rozsudku městského soudu vztahující se k tvrzení stěžovatelky v žalobě, že z napadeného správního rozhodnutí není zřejmé, z čeho žalovaná usoudila, že některé scény jsou způsobilé ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých (citace konkrétní pasáže, na níž stěžovatelka poukazuje je uvedena v bodě [7] tohoto rozsudku). Přestože zdejší soud nepovažuje odůvodnění městského soudu v této části rozsudku za zcela přiléhavé žalobní námitce, neboť jím městský soud na tuto žalobní námitku neposkytl přímou a jednoznačnou odpověď, nejedná se podle zdejšího soudu o pasáž nesrozumitelnou. Městský soud zde uvedl poměrně jasnou úvahu, že to, zda jsou některé scény v posuzovaném případě způsobilé ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých, je předmětem správního uvážení žalované a že je tedy na ní posuzovaný pořad vyhodnotit a učinit příslušný závěr. Pokud je pak toto uvážení v zákonných mezích, nejedná se o rozhodnutí nezákonné. To však podle zdejšího soudu nic nemění na tom, že je na městském soudě, aby v navazujícím řízení poskytl stěžovatelce jednoznačnější reakci na předmětnou žalobní námitku a přispěl tak k větší přesvědčivosti a zřetelnosti svého rozhodnutí.

[19] K otázce upozornění podle § 59 odst. 1 a 3 zákona o vysílání poukazuje Nejvyšší správní soud na nedávné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 - 101, tak, že „ (...) *je v první řadě třeba, aby v upozornění podle odst. 1 zmíněného paragrafu bylo příslušné jednání provozovatele dostatečně konkrétně a jednoznačně skutkově popsáno a vymezeno a aby upozornění obsahovalo i dostatečně přezkoumatelnou právní úvahu o tom, jakou povinnost měl provozovatel porušit. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož závadnost byl upozorněn, sankcionovat. Znamená to mimo jiné, že upozornění podle § 59 odst. zákona o vysílání nemůže mít toliko obecně preventivní povahu (např. varování, že nelze vysílat sponzorské vzkazy, které by obsahově měly charakter reklamy).* (...) *Uvedená úvaha neznamená, že jednání, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a další jednání, za něž je již sankcionován, musí být ve všech*

skutkových aspektech totožná. To by nepochybně vedlo k faktické nemožnosti sankcionovat řadu skutků ve své podstatě obdobných, avšak lišících se od sebe drobnými, nevýznamnými nuancemi (např. vícero obsahově shodných či jen nevýznamně odlišných verzí téhož reklamního spotu vysílaných v různých časech, lišících se sice například určitým grafickým, dějovým nebo jiným dílčím aspektem, ale ve svém celkovém vyznění a působení na diváka velmi podobných). Něco takového by odporovalo smyslu a účelu zákona a umožňovalo jeho snadné obcházení, což nelze připustit... Na druhé straně povaha rozhlasového a televizního vysílání vyžaduje, aby upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání bylo účinné vskutku pouze ve vztahu k takovým navazujícím jednáním, která ve všech podstatných rysech jsou obdobou toho, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a o nichž si tedy provozovatel jako profesionál v oboru rozhlasového či televizního vysílání může a musí být jist, že by – stejně jako jednání, na jehož závadnost byl upozorněn – byla regulátorem hodnocena jako závadová. Důvodem pro takový výklad je vysoce variabilní, pestrý, kreativní a jen málo typizovaný obsah rozhlasového a televizního vysílání, zejména pak těch jeho částí, jež jsou svojí podstatou tvůrčím dílem v pravém slova smyslu (uměleckým výtvorem, reportáží, zábavným pořadem aj.), ve spojení s ústavním požadavkem zajištění co možná nejširší svobody projevu. Příliš restriktivní postup by hrozil předběžnou autocenzurou provozovatelů v obavě ze sankcí ze strany regulátora, a tedy by se dostával do rozporu se zákazem cenzury podle čl. 17 odst. 3 Listiny...“

Z napadeného správního rozhodnutí vyplývá, že žalovaná v daném případě odkázala jednak na upozornění na porušení § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání ve věci vedené pod sp. zn. 2007/769/dzu/FTV, v níž byly jako závadné shledány záběry na nahého chlapce v komoře (kauza týraných chlapců z Kuřimi). Ve vztahu k porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání pak poukázala na věc vedenou pod sp. zn. 2008/289-297/FOL/FTV, kde bylo hazardování s vlastním zdravím a životem vydáváno za zajímavý a pozoruhodný způsob zábavy. V nyní posuzovaném případě žalovaná posuzovala pořad, v němž byly zobrazeny osoby vystavené těžkému, zejména tělesnému, utrpení, a měla za to, že tyto nejen obrazové výjevy, ale i doprovodné komentáře, snižují lidskou důstojnost a mohou mít vliv na psychický vývoj dětí a mladistvých (jezdec padá z býka a je jím smýkán a okopáván, záběry ze sportovního žákovského utkání, které obsahují údery do obličeje a kopance do ležících lidí, záběry z motocyklového závodu, během kterého závodníci narážejí do bezmocně ležícího havarovaného jezdce, náraz kaskadéra na motocyklu do valníku). Nejvyšší správní soud má za to, že nyní posuzované jednání skutečně vykazuje v podstatných rysech znaky jednání, na jehož závadnost již byla stěžovatelka v minulosti upozorněna ve shora specifikovaných řízeních. Přestože obě jednání nejsou ve všech skutkových aspektech totožná, je v daném případě naplněn požadavek rozšířeného senátu na to, aby se ve svém celkovém vyznění a působení na diváka jednalo o jednání velmi podobná.

[20] Ve vztahu k poslední námitce stěžovatelky, podle které žalovaná při ukládání sankce pouze sečetla výše původně uložených pokut a porušila tak absorpční zásadu, Nejvyšší správní soud poukazuje především na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 12. 1995, ve věci sp. zn. 6 A 216/93, publikovaný pod č. 182 soudní judikatury ve věcech správních. Shodně s ním pak zdejší soud již několikrát uzavřel, že je při jednočinném souběhu více správních deliktů přípustné analogicky použít zásadu absorpční (§ 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích), nestanoví-li příslušný právní předpis jinak. Absorpční zásada se tedy uplatní i v případě jednočinného souběhu deliktů podle zákona o vysílání, neboť tento zákon jinou metodu ukládání sankcí nestanoví. „*Ve svých*

důsledcích to znamená, že správní orgán v uvedeném případě ‚vysloví vinu' za všechny sbíhající se delikty, ale sankci (pokutu) uloží ***ve výměře ustanovení vztahujícího se na ten ze sbíhajících se deliktů, který je nejpřísněji postižitelný*** *(a pokud u sbíhajících se správních deliktů je stanovena sankce shodná, uloží jedinou sankci ve výměře podle některého z nich). Při úvaze o konkrétní výši sankce v rámci rozpětí pak přihlíží k tomu, že jednáním či opomenutím byla naplněna skutková podstata více deliktů, přičemž tato skutečnost obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání či opomenutí a projevuje se zpravidla přísnější sankcí (zásada absorpční). Není tedy možné stanovit pokuty za jednotlivé delikty a výslednou (celkovou) pokutu rovnající se součtu ‚dílčích pokut' podle kumulativní zásady (quod delicta, tot poenae). Takovýto postup by v krajním případě znamenal, že by za jediné protiprávní jednání bylo možno uložit i sankci několikanásobně přesahující zákonem stanovenou horní hranici.*" (srov. citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 6 A 216/93). V nyní posuzované věci žalovaná uložila stěžovatelce pokutu za správní delikty spáchané v jednočinném souběhu podle § 32 odst. 1 písm. f) zákona o vysílání (za něž hrozí pokuta ve výši od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč) a písm. g) zákona o vysílání (za jehož porušení lze udělit pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč). Žalovaná tedy měla ukládat sankci ve výměře ustanovení vztahujícího se na správní delikt podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání (od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč). Pokud tedy žalovaná uložila pokutu ve výši 400 000 Kč, nijak z její strany nedošlo k porušení absorpční zásady, a to přesto, že se tato pokuta fakticky rovná součtu žalovanou původně uložených pokut.

[21] Na základě shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, zrušil napadený rozsudek Městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém řízení (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu